

[Grethe Philip.]

før vi skal sælge et lille skovfogedhus oppe i Nordsjælland, sådan som vi har haft et aktstykke om det, men jeg vil fastholde, at vi behøver nye retningslinjer for administrationen, som indebærer regler, altså retningslinjer, om en betydelig større offentlighed omkring de store ejendomstransaktioner, hvor staten indgår som den ene part, og de små og ganske ufyldstgørende annonceringer, som vi har set ved køb eller leje af store ejendomme, finder jeg ganske utilfredsstillende.

Finansministerens bemærkninger til mig vedrørende den passus, jeg omtalte om forsvarsministerens adgang til at disponere over beløb svarende til værdien af de afståede arealer, takker jeg for. Finansministeren sagde jo her, at det ikke var meningen, at forsvaret ved salg af militærearaler skal have det samme provenu, men kun hvad der er nødvendigt til erstatningsbyggeriet, og jeg vil gerne lægge i denne udtalelse den fortolkning, at det drejer sig om erstatningsbyggeri af tilsvarende effektivitet som det, der afgives. Hvis det skal forstås således, så er vi jo i allerhøjeste grad på talefod, men så må jeg bede om en omformulering af den passus, jeg har omtalt, når vi senere får aktstykker fremsendt til finansudvalget, og jeg vil gerne have lejlighed til at se nærmere på, hvordan man så vil formulere det, når vi nu i den kommende tid må regne med, at spørgsmålet løbende bliver aktuelt, efterhånden som udflytningen af militæret fra København finder sted.

Poul Dam: Det er klart, at man i en debat, der drejer sig om så mange spørgsmål som denne, ikke kan forvente, at alt det, man siger, bliver taget op igen af andre talere eller i ministrenes svar. Jeg vil dog gerne understrege et enkelt af mine synspunkter, som jeg gerne ville høre en ministers udtalelse om, nemlig det synspunkt, at vi i det materiale, der forelægges os ved en sådan lejlighed, jo kun har resultatet af regeringens overvejelser, at vi mangler det grundmateriale, som kunne gøre folketingets partier — og naturligvis særlig oppositionspartierne — i stand til at deltage i en virkelig realistisk diskussion om planlægning og prioritering. Alternativerne mangler, som jeg sagde i går. Vi kan kun sige ja eller nej,

og det skal vi gøre, ja til nogle ting og nej til andre ting. Men at ville invitere os til en virkelig grundlæggende drøftelse af prioriteringen af opgaverne i fremtiden på denne baggrund, det er simpelt hen urimeligt. Vi har ikke materialet, vi kan ikke gøre det, og offentligheden har ingen mulighed for virkelig at tage stilling til tingene.

Man kunne måske i denne sammenhæng henvise til, hvad fru Grethe Philip sagde i går meget venligt, men i indholdet i virkeligheden meget stærkt, nemlig om den magtstilling, som den centrale budgetadministration har. Fru Grethe Philip sagde, at det er måske nødvendigt, men at det også kræver, at finansministeriet ruster sig med betydelig viden om enkeltsager og skaffer sig det fornødne perspektiv over de opgaver, der ligger foran os. Det er jo en meget venlig form, men da det er sådan, at finansministeriet, så vidt jeg er underrettet, siden finansminister Bramsnæs' første embedsperiode har haft denne indflydelse, har haft denne adgang til at beskære de øvrige ministeriers forslag, har haft muligheden for at tage stilling til bevillingsønsker, der fremkommer på et hvilket som helst område, så ligger der jo i denne venlige betragtning i virkeligheden antydningen af en meget hård kritik, nemlig en formodning om, at finansministeriet måske ikke altid har haft denne betydelige viden om enkeltsager, som måtte være nødvendigt, for at man kunne overlade finansministeriets embedsmænd denne store indflydelse, en indflydelse, som de naturligvis udøver under finansministerens ansvar. Men selv med en finansministers store arbejdsevne — og den skal jo være meget stor for at kunne klare det — ville jeg tro, at der er en række afgørelser, som finansministeren ikke selv har haft så forfærdelig meget at gøre med.

Fru Grethe Philip kom i dag med en enkelt bemærkning om det, der blev sagt fra forskellig side i går om militæret, og det blev sagt, at man nu er vendt tilbage til det gamle niveau. Jeg vil gerne indrømme, at dette er det gamle niveau. Det er den linje, der har været i forsvarsudgifterne hidtil, man er vendt tilbage til, og jeg konstaterer, at det altså er det radikale venstres politik på længere sigt med hensyn til militæret, at man skal holde sig til det gamle niveau, man skal fortsætte i den udvikling, man har